

πίνακα, διὰ δὲ τῆς ἄλλης πιέζει τὸν ἐπιτιθέμενον ἐπὶ τοῦ πίνακος ὑγρὸν χάρτην ἐπισύρων αὐτὴν ἐλαφρῶς. Διὰ τοιαύτης ἐπιδεξιότητος ἔκτελουσιν τὴν ἐργασίαν ταύτην, ὥστε εἰς μόνος δύναται νὰ τυπώῃ καθ' ἡμέραν ἕως δεκακισχίλια ἀντίτυπα. Τὸ ἐν μόνον μέρος τοῦ χάρτου διὰ τὸ διαφανὲς αὐτοῦ τυποῦται. Ὅταν δὲ θέλωσι νὰ συνάψωσιν εἰς ἓν τὰ τυπωμένα φύλλα καὶ σχηματίσωσι βιβλίον, ἐπειδὴ ἕκαστον φύλλον ἀποτελεῖ δύο σελίδας, διπλόνεται οὕτω πως, ὥστε τὰ ἀτύπωτα μέρη νὰ συναφθῶσιν ἑσθινῇ, ἥ δὲ πτυχὴ τοῦ φύλλου νὰ σχηματίσῃ τὸ περιθώριον τοῦ βιβλίου, καὶ τ' ἀντίθετα ἄκρᾳ ν' ἀποτελῶσι τὸ κάτω μέρος ἐνθα συνάπτονται.

Δὲν ὑπάρχει ἐν Εὐρώπῃ, λέγει ὁ Κ. Ἄβελ Ρεμουζά, ἔθνος ἔχον βιβλία τόσον εὐώνα' καὶ εὐχορηστα ὡς οἱ Σῖναι. Κανὲν τέλος δὲν ἐπιβάλλεται ἐπὶ τῆς φιλολογίας, καὶ δύναται τις ν' ἀγοράσῃ σύγγραμμα τρίτομον ἢ τετράτομον, ἔχον μέγεθος μέγα, ἀντὶ τριῶν περίπου φράγκων. Τὰ τέσσαρα βιβλία τοῦ Κονφουκίου μετὰ τῶν σχολείων αὐτῶν ἐπωλοῦντο ἐν Καντώνι ἀντὶ τεσσάρων φράγκων σχεδόν, κατὰ τὸν χειρόγραφον κατάλογον ἐνὸς τῶν αὐτῶν βιβλιοπωλῶν. Τὰ λεξικά, αἱ ἐγκυκλοπαιδίαί, αἱ πολιτειογραφικαὶ περιγραφαί, αἱ περὶ τεχνῶν πραγματεῖαι, οἱ κώδικες τῶν νόμων καὶ τὰ φιλοσοφικὰ συγγράμματα, καὶ ἐνὶ λόγῳ ὅλα τὰ βιβλία, ὅσα συντελοῦσιν, ἵνα καταστήσωσιν κοινοτέραν τὴν παιδείαν εἶναι διχθεδομένα ἐν Κίνῃ εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν. Ἡ δὲ κυβέρνησις συντρέχει τὸ ἐφ' ἑαυτῇ τὰς τοιαύτας ἐκδόσεις. Κατὰ τὸ 1773 ὁ αὐτοκράτωρ Κίαν Λόγγ διέταξε νὰ τυπωθῇ γενικὴ τις βιβλιοθήκη, συγκειμένη ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων συγγραμμάτων, καὶ ἥτις κατὰ τὸ βασιλικὸν διάταγμα ἔπρεπε ν' ἀποτελέσῃ ἑκατὸν ἐξήκοντα χιλιάδας τόμων, καὶ νὰ σχηματίσῃ τέσσαρας βιβλιοθήκας ὀνομασθησομένας τέσσαρας θησαυρούς· ἡ τύπωσις τῆς τεραστίας ταύτης συλλογῆς δὲν ἦτο τυπωμένη μέχρι τοῦ 1837, ἥτοι μετὰ ἐξήκοντα ἔτη ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ διατάγματος.

Τὰ μέχρι τοῦ 1818 τυπωθέντα συγγράμματα ἀνέβησαν εἰς 78,425 τόμους.

Η ΔΕΣΠΟΣΥΝΗ ΔΕ ΜΑΛΕΠΕΡ ¹⁾).

— Πῶς! αὕτη εἶναι ἡ δεσποσύνη δε Μαλεπέρ; εἶπεν ὁ ἱερεὺς ὑψὼν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκπεπληγμένον.

— Καὶ δὲν τὴν ἀνεγνωρίσατε; ἀνέκραξα ἐγώ.

— « Ὅχι, ἐν ἀληθείᾳ, ἀπεκρίθη κινδὼν περιλῦπως τὴν κεφαλὴν. Ὅτε κατὰ πρῶτον τὴν εἶδον δὲν εἶχε πλέον τὸ φαιδρὸν καὶ δροσερὸν τοῦτο πρόσωπον· οὐδόλως ὁμοιάζε τὴν εἰκόνα ταύτην.

Σιωπῇ ἔπειτα ἐπεκράτησεν· τὰ δὲ ἀμπελοκῆματα πιτυλίζοντα εἰς τὴν ἐστίαν ἀνέδιδον ζωηρὰν λάμψιν, ἥτις ἀνεπλήρουν τὸ φῶς τῶν καταναλωθέντων σχεδὸν κηρίων. Ἡ βροχὴ εἶχε παύσει, καὶ ὁ φθινοπωρινὸς ἄνεμος μελαγχολικῶς ἐσύριζε μετὰ τῶν παραθύρων. Σημάναντος δὲ τοῦ μεσονυκτίου, ὁ Μαρκέσιος ἡ ἐρότη, διότι τὴν ἐπαύριον ἔμελλε ν' ἀναχωρήσῃ πολὺ πρῶτ', ἡμεῖς δὲ ἔχοντες συμφωνήσει νὰ συνοδεύσωμεν αὐτὸν μέχρι τῆς λεωφόρου. Πρὶν ὅμως ἀποσυρθῇ ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ πατρὸς Λαμβέρτου εἰπὼν αὐτῷ μὲ ἡμίσειαν φωνὴν καὶ θέτων τὸ βαλάντιόν του ἐπὶ τῆς ἐστίας. — Τὰ χρήματα ταῦτα εἶνε διὰ τοὺς πτωχοὺς σας καὶ κατ' ἔτος θέλω ἀνανεῶναι τὴν προσφορὰν μου. »

Τὴν νύκτα ἐκείνην οὐδόλως ἐγὼ ἐκλείσα τοὺς ὀφθαλμοὺς καθὼς καὶ ὁ Κύριος δὲ Χαμποβέρ, καθότι ἀργὰ μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἤκουον αὐτὸν περιπατοῦντα εἰς τὸν θάλαμόν του. Ἀμφότεροι ἐσυλλογιζόμεθα τὸ ὠραῖον καὶ αὐτοχρον πλάσμα, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος αὐτοῦ ἔρωσκαὶ τὸ ὁποῖον μετὰ τριάκοντα πέντε ἔτη βραδύτερον ἡ ἀγνὴ καρδίᾳ μου ἠράσθη. Καὶ ἀκόμη ἐμμανῶς τὴν ἡγάπων. Τὸ ἐλεύθεριον πεπρωμένον τῆς, ἀποδίδον αὐτῇ διαβολικὴν γοητείαν, ἐξήπτε τὴν φαντασίαν μου· τὸ κακούργμά της αὐτὸ, ἀλλόκοτον αἶσθημα θαυμασμοῦ καὶ φρίκης μοὶ ἐπροξένει· μ' ἐφαίνετο, ὅτι ὁ Ἀβθάτος ἦτο χιλιάκις ἀξίος θανάτου, ὡς ὑψώσας χεῖρα ἐπ' αὐτῆς, καὶ ὅτι αὕτη τὸν ἐξεδι- κήθη δι' ἀποφάσεως ἀξίας τοῦ γένους της. Ζηλο- τυπίαν καὶ μανίαν ἀνέκραστον μοὶ διήγειρεν ἡ ἐνθύμησις τοῦ αὐτοῦ τούτου ἀντιζήλου, ὅστις μὲ ὅλον τὸ ἀξιοθρήνητον τέλος του ὑπῆρξε κατ' ἐμὲ εὐτυχῆς, καὶ τὴν εὐτυχίαν του εὐχαρίστως καὶ ἐγὼ ἤθελον πληρώσει διὰ τῆς αὐτῆς τιμῆς. Οἱ συλλογισμοὶ οὗτοι πυρετὸν μ' ἔφερον ἀνυπο- νως τὰς ὥρας ἐμέτρων ἐωσώτου νὰ ἐξημερώσῃ.

τὸ φάντασμα διήρχετο ἀδιακόπως πρὸ τῶν κλεισμένων ὀφθαλμῶν μου ἄλλοτε μὲν μειδιῶν, ἄλλοτε δὲ σκυθρωπὸν καὶ θαυρόδρεκτον. Ἐν τούτοις ὅτε τὴν πρωΐαν ὁ θεός μου μὲ ἐκάλεσεν ἐγὼ ἐκοιμώμην βαθύτατον ὕπνον.

Ὁ Μαρκέσιος ἦτο ἤδη ἔτοιμος, καὶ οὕτως ἀνχωρήσαμεν.

Αἱ γλυκεῖαι ἀκτῖνες τοῦ φθεινοπωρινοῦ ἡλίου ἔλουον ὁλόκληρον τὴν κοιλάδα, τῆς ὁποίας τὴν ἀνθηρὰν χλόην ὁ πρωϊνὸς παγετὸς δὲν εἶχεν ἀκόμῃ κιτρινίσει· ἡ δὲ ριγηλὸς πυραλὶς ἐκελάδει ὑπὸ τοὺς μεγάλους φράκτας τῆς λευκακάνθης, καὶ τινες πεταλοῦδες ὠραῖαι ἐπέτων πέριξ τῶν ἀνθιπτμένων λιθανωτίδων. Ἀλλ' ἄνωθεν τῆς ζώνης ταύτης, ἐπόθεν ἔπνεον οἱ ἐρχόμενοι ἐκ τῶν κλιμάτων τῆς Μεσογείου θερμοὶ ἄνεμοι, ὑψώνοντο αἱ κορυφαὶ τῶν ὀρέων κεκαλυμμένων ἤδη μὲ τὸ χιονῶδες ἐπανωφόριόν των.

Πρὶν δὲ φθάσωμεν εἰς τὴν λεωφόρον ὁ Μαρκέσιος ἐστράφη καὶ ἐθεώρησε διὰ τελευταίαν φοράν τὴν τοποθεσίαν ἐκείνην· οἱ ὀφθαλμοὶ του προσηλώθησαν ἐπὶ τῶν δύο ὀρέων, τῶν διαχωριζομένων διὰ βαθείας ἀνωμαλίας καὶ κατεχόντων τὴν Μεσημβρινὴν κατωφέρειαν, καὶ ἐψιθύρισε ἀναστενάζων. — Ἴδου τὸ στενὸν τοῦ Μελεπέρ!

Μετ' ὀλίγον ἀφίχθημεν εἰς τὴν λεωφόρον, ἔνθα αἱ ἁμαξαὶ ἐπερίμενον. Ὁ δὲ Χαμποθέρ, ἀφοῦ μοι ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ μ' ἐβεβαίωσεν μετὰ προθυμίας περὶ τῆς πρὸς ἐμὲ εὐνοίας του, ἐστράφη πρὸς τὸν Γερουσάκ καὶ εἶπε συγκεινημένος. — Τώρα, ὅτε ἐπανίδωμεν ἀλλήλους, μὲ λυπεῖ πολὺ αὐτὸς ὁ χωρισμὸς μας, παλαιὲ φίλε μου!

— Καὶ ἐντούτοις ἐπεράσαμεν τὰς ὀλίγας ταύτας ὥρας κατατεθλιμένοι! ὑπεψιθύρισε ὁ καλὸς θεός μου, ἀφήσας βαθὺν στεναγμόν! Καὶ αὕτη ἡ κατάρτος εἰκὼν εἶνε ἡ αἰτία. . . . »

Ἐπειτα ἐνηγαλίσθησαν οἱ δύο φίλοι, καὶ ὁ μὲν πρέσβυς ἀναβὰς ἐλαφρῶς ἐφ' ἁμάξης ἐκυψε ἐκ τῆς θυρίδος καὶ μᾶ, ἀπεχαιρέτισεν ἐκ νέου ἡμεῖς δ' ἐμείναμεν ἐκεῖ, τῶν ἁμαξῶν ἀπομακρυνθεισῶν ἐντὸς κηματώδους κονιορτοῦ, ἀκολουθοῦντες διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ὑπόλευκον τυφῶνα, ταχέως φεύγοντα πρὸς τὸν ὀρίζοντα.

Ἄμα ἐπεστρέψαμεν εἰς τὸν οἶκον, ἡ πρώτη φροντίς τοῦ Γερουσάκ ὑπῆρξε νὰ προστάξῃ τὴν μικρὰν ὑπηρέτιδα νὰ ἀναβιβάσῃ εἰς τὸ ἀνώγειον τὸ ἀντικείμενον τῆς εἰδωλολατρείας μου, λέγων μοι ἡσύχως. — Ἡ θεὰ τῆς ἀποτροῦ τοῦ ταύτης γυναικὸς θέλει ταραττεῖ πάντοτε ὀρεξίν μου ἐν

ὥρῃ γεύματος· πάντοτε ἤθελον ἀνκαλεῖ εἰς τὴν μνήμην μου τὰ συμβάντα αὐτῆς. Ἐπειτα εἶναι καὶ πεπαλαιωμένη, ὁ βραχίων ἀτελής καὶ ὁ μικρὸς δάκτυλος λείπει ὅλως· διόλου λυποῦμαι μὲν διὰ τὸν Χαμποθέρ, ἀλλὰ νὰ σοῦ εἶπω τὴν ἀλήθειαν τὴν ἀποστρέφομαι, καὶ διὰ τοῦτο ἔκαμα καλὰ καὶ ἐλαφρῶνα τὴν ἐστίαν ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον.

Δὲν τῷ ἀντέτεινα λέξιν· δὲν ἠθέλον οὔτε νὰ τῷ ζητήσω τὴν εἰκόνα ταύτην, ἣν ἐγὼ τοσοῦτον ἐξέτιμων, περὶ τῆς ὁποίας ὅμως αὐτὸς τόσον ὀλίγον ἐφρόντιζε, φοβηθεὶς μήπως, φανερόντων τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ τὴν ἀποκτήσω, προδώσω τὸν μυστικὸν ἔρωτά μου. Ἀπεφάσισα ὅμως νὰ τὴν ἀρπάσω λαθρῶς. Καίρὸς δὲν μοι ἔμενε νὰ χάσω, καθότι τὴν ἐπαύριον ἔμελλον νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ σχολεῖον. Ἦτο δὲ εὐκόλον νὰ τὸ κατορθώσω εἰσχωρῶν εἰς τὸ ἀνώγειον, κείμενον εἰς τὸ τρίτον πάτωμα, καὶ λαμβάνων τὴν εἰκόνα νὰ τὴν παραδώσω εἰς τινὰ χωρικὸν ἐπιφορτισησόμενον διὰ ἀδράς ἀμοιβῆς νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸ μέρος ἔνθα συνήθως διευθυνόμην, ἀναμένων τὴν ταχυδρομικὴν ἁμαξάν. Πρὶν ὅμως ὑπάγω πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἐμπιστευμένου μου, ἄνευ τοῦ ὁποίου οὐδὲν ἡδυνάμην νὰ πράξω, ἐκάλεσα τὴν Βαβελοῦ καὶ τῇ εἶπον ἐπιβούλως.

— Πῶς κατῴρθωσας καυμένη νὰ μεταφέρῃς τὴν εἰκόνα ἐκείνην εἰς τὸ ἀνώγειον καὶ νὰ τὴν τοποθετήσῃς εἰς κατάλληλον θέσιν;

— Νά, τὴν ἐβαλα ὀπισθεν τῆς θύρας, τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν τοῖχον, μοι ἀπεκρίθη· ἄλλην ὀρεξίν δὲν εἶχον παρὰ νὰ τὴν βάλω καὶ εἰς καλὴν θέσιν μέσα εἰς ἐκεῖνα τὰ παλαιοκούρελα.

— Καὶ κλειδώνει ὁ θεός μου τὸ ἀνώγειον ἐκεῖνο; ἠρώτησα ἀδιαφόρως.

— Ἄ! ναι, νομίζει ὅτι τὸ κλειδώνει, εἶπεν ὑφούσα τοὺς ὤμους· ἀλλὰ τὸ κλειδίον μένει πάντοτε εἰς τὴν θύραν διότι ἐμβαίνομεν καθημερινῶς, πότε διὰ τὸ ἐν πρᾶγμα καὶ πότε διὰ τὸ ἄλλο.

Εὐχαριστηθεὶς ἀπὸ τὰς πληροφορίας ταύτας ἀνεχώρησα· διηλθον δὲ ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὴν ἐξοχὴν τὸ πυροβόλον ὑπὸ μάλης ἔχων, ἐπὶ προφάσει νὰ θηρεύσω, ἀλλὰ πράγματι μόνον διὰ ν' ἀπαντήσω νέον τινὰ χωρικὸν ὅστις ἡδύνατο νὰ μοι χρησιμεύσῃ εἰς τὸν σκοπὸν μου. Τέλος ἐπέτυχον τινὰ καὶ, ἀφοῦ ἐβεβαίωθην περὶ τῆς ἐχεμυθίας του δι' ἑνὸς πενταφράγκου, τῷ ὥρισα συνέντευξιν τὴν αὐτὴν ἐσπέρην μεταξὺ ἐνδεκάτης ὥρας καὶ τοῦ μεσονυκτίου εἰς τὴν ἄκραν τῆς δειδροστιχίας.

Ἦτον ἤδη ἄ·γά, ἡ νύξ πρεῖβαινε ταχέως, καὶ θλιβερά πτωπὴ περίξ ἐπεκράτει. Εἰσελθὼν εἰς τὸν οἶκον οὐδένα εὔρον, μόνος ὁ λύχνος ἔκαιεν ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ, καὶ οἱ κύνες ἐκοιμῶντο ἡσύχως ἐπὶ τῶν καθεδρῶν. Ὑπέθεσα λοιπὸν, ὅτι ὁ θεὸς μου εἰργάζετο εἰς τὸ σπουδαστήριόν του βεβυθισμένος εἰς τὴν μελέτην καὶ ὅτι ἡ μικρὰ ὑπρέτρια ἐνησχολεῖτο εἰς τὸ μαγειρεῖον. Ἡ περίστασις μ' ἐφάνη εὐνοϊκωτάτη· ἀνέβην τὴν κλίμακα τὴν καρδίαν πάλλουσαν, τὴν κεφαλὴν πυρέσσουσαν ὡς ἄρπαξ ἔτοιμος ν' ἀρπάσῃ τὴν λείαν του. Φθάσας εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα εὐρέθην κατὰ πρόσωπον τοῦ Γερουσάκ, ὅστις ἐξήρχετο ἐκ τοῦ δωματίου, τοῦ συγκοινωνοῦντος μετὰ τὴν ἀναβάθραν, ἔχων τὰς διόπτρας ἀνασυρμένας καὶ τὸν λύχνον κρατῶν τοῦ σπουδαστηρίου του.

— Ἡ δυστυχὴς Μαρία εἶναι κάκιστα, μ' εἶπε, περίλυπος καὶ καταβεβλημένος· ὀλίγαι στιγμαὶ τῇ μένουν. Ὁ ἱερεὺς ἤδη τῇ μετέδωκε τὰ ἄχραντα μυστήρια.

— ὦ! δυστυχία! ἀνεφώνησα με εὐλικρινῆ ἀπελπισίαν.

Τὸ δωμάτιον τῆς Μαρίας ἦτο πλησίον τοῦ ἀνωγείω· ἐπειδὴ δὲ αἱ δύο θύραι ὑπῆρχον πλησίον ἡ μία τῆς ἄλλης δὲν ἤθελον δυνηθῆ νὰ ἐκτελέσω τὸ σχέδιόν μου χωρὶς νὰ με ἴδωσιν οἱ περικυκλῶντες τὴν θηήσκουσαν. Ὁ ἀγαθὸς θεὸς μου βλέπων με τοσοῦτον τεταραγμένον ἔλαβε τὸν βραχίονά μου καὶ μ' ἔσυρε μετ' αὐτοῦ κάτω εἰς τὴν αἰθουσαν, ὅπου εὔρομεν τὴν μικρὰν ὑπρέτριδα ὀδυρομένην.

— Ἡ καυμένη Μαρία, μὰς ἔλεγεν ἡ ἀγαθὴ κόρη, πολὺ κατεφρόνησε τὸν ἑαυτὸν της. Ἐπροτίμησε νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὸ μαγειρεῖον παρὰ νὰ πλαγιάσῃ πρὶν ἐτοιμασθῇ τὸ γεῦμα. . . . Ἐνόησεν ὁμῶς τὸν θάνατον της, διότι ἐνῶ ἡτοίμαζον τὴν τράπεζαν, εἶπεν εἰς τὴν Γοστόνην, ἥτις ἦτο πλησίον της, νὰ τρέξῃ νὰ φέρῃ τὸν ἐφημέριον. . . . διὰ τοῦτο καὶ ἤλθε με ἐκείνη τὴν ραγδαίαν βροχὴν τὴν ἐνάτην ὥραν. . . . σήμερον τὸ πρῶτ' ἡ ἔδωκα τὰ δῶρα τοῦ Μαρκετίου, τεσσαράκοντα φράγκα, τὰ ὅποια καὶ λαβούσα με εἶπεν ὅτι ἡσθάνετο καλῆτερα· . . . ἀλλὰ . . . τώρα κοντεύει ν' ἀποθάνῃ ἡ καυμένη. . . .

Καὶ τῶνόντι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσελθὼν ὁ ἐφημέριος μὰς ἀνήγγειλεν, ὅτι εἶχεν ἐκπνεύσει.

Ὁ σχεδὸν αἰφνίδιος θάνατος τῆς Μαρίας ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν οἰκιακῶν δυσυχματίων, ἅτινα προσωρινῶς μόνον διαταράττουν τὴν οἰκίαν ἐνὸς ἀγαμοῦ.

Ὁ ἀγαθὸς θεὸς μου κατεθλίβετο ἐπαναλαμβάνων πάντοτε. — Ἀξιόλογος νέα . . . δέκα ἔτη με ὑπνέτησε μὴ δοῦσά μοι ποτὲ αἰτίαν παραπόνου. . . . δυσκόλως θέλω τὴν ἀναπληρώσει. . . .

Ἐγὼ ὅμως ἐμέτρων τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἐμελλόν νὰ ἐκφέρωσι τὸν νεκρὸν καὶ τὸν καίρὸν ὅσος μοι ἔμενε διὰ ν' ἀρπάσω τὴν δεσποσύνην δὲ Μαλεπέρ.

— Τίς ἄρα γε νὰ κληρονομή τὴν ἀτυχον ταύτην νέαν; εἶπεν ἐξαίφνης ὁ θεὸς μου· ἔχω εἰς χεῖρας μου ὅλους τοὺς μισθοὺς της καὶ ὅτι εἶχεν οἰκονομήσει· θὰ ἀνήκουν εἰς τοὺς συγγενεῖς της, ἐὰν ἔχῃ· πρέπει νὰ πληροφορηθῶμεν.

Ἀλλ' ὁ πατήρ Λαμβέρτος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καθήμενος δὲ παρὰ τὴν τράπεζαν ἐνησχολεῖτο νὰ συντάξῃ τὸ δηλωτικὸν τῆς τελευτῆς. Ἀφοῦ δ' ἐτελείωσεν ἀπέθεσε, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, τὸν χάρτην ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Γερουσάκ. Ἐκεῖνος δὲ ἀνεξέριφθ' ὑπὸ τὰ ὀπίσω κατὰπληκτος θεωρῶν πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐστίας· ἐπλησίασα τότε καὶ ἐγὼ μηχανικῶς καὶ ἀνέγνων ἀνωθεν τοῦ ὧμου αὐτοῦ τὰ ἐξῆς. « Σήμερον τὴν 12 Ὀκτωβρίου 18 . . . ἀπεβίωσεν ἐν Ἀγίῳ Πέτρῳ τοῦ Κορβία, ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία δὲ Μαλεπέρ, χήρα Φραγγίσκου Πινατέλ. »

— ὦ! ἀνέκραξα με κίνημα φρίκης, ἡ Μαριώ! . . . αὐτὴ ἦτον! . . .

Ὁ ἐφημέριος Λαμβέρτος καὶ ὁ θεὸς μου ἔμειναν ἐστηριγμένοι ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὰς χεῖρας ἔχοντες ἡνωμένας νομίζω, ὅτι ἐδέοντο, ἡ δὲ Βαβελοῦ ὠλόλυζεν ὀπισθεν τῆς θύρας. Ἐκάθισα καὶ ἐγὼ τότε εἰς μίαν γωνίαν τῆς ἐστίας καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχων ἐντὸς τῶν χειρῶν, ἔμεινα εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ὅλην τὴν ἐσπέραν τεταπεινωμένος, συγχυσμένος καὶ ἀποσβολωμένος. Περὶ τὸ μεσονύκτιον εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου μετ' ὀλίγον ἤκουσα τινὰ ὑπὸ τὸ παράθυρόν μου καλοῦντά με χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ἀνοίξας δὲ αὐτὸ εἶδα τὸν ἐμπιστευμένον μου, ὅστις εἶχεν ἀπαυδήσει νὰ με περιμένῃ εἰς τὴν ἄκρην τῆς λειωφόρου.

— Δοιπὸν, κύριε Φρειδερίκε, εἶπεν ὑψόμενος ἐπὶ τῆς ἄκρας τῶν ποδῶν του, ποῦ εἶναι ἡ εἰκὼν; Ἐὰν δύνασθε καταβιδάσατε αὐτὴν ἐκ τοῦ παραθύρου.

— Φύγε ἀπ' ἐδῶ! τῷ ἀνεκρίθην, δὲ ἔχω τίποτε, μὴ με ζαλίξῃς!

Δεκαπέντε ἔτη μετέπειτα, ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Γερουσάκ, τοῦ ὁποίου ἦμιν ὁ γενικὸς κληρονόμος, ἐπανεῦρον τὴν δεσποσύνην δὲ Μαλεπέρ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ὀπισθεν τῆς θύρας τοῦ ἀνωγείω. Οἱ μὲς εἶχον ὀλίγον περιφάγει αὐτὴν, ὁ δὲ μικρὸς δάκτυλος, ὁ τῶσον ἐνοχλῶν τὸν θεῖον μου εἶχεν ἐντελῶς ἐκλείψει. Ἐποφύρωσας ὁμῶς τὴν ὥραιάν ἐκείνην εἰκόνα, καὶ σ' ἐξέρον στολιζέ τὸ δωμάτιον τῆς συλλογῆς τῶν ὄνων μου.